

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING INZAKE DE TOELAATBAARHEID
VAN EEN CASSATIEBEROEP**

**nr. 16.799 van 12 augustus 2026
in de zaak A. 248.526/IX-11.001**

In zake: B.T.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Elisabete Costa Vaz
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 65
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 juli 2026, strekt tot de nietigverklaring van beslissing nr. M24-5-0732 van de vijfde kamer van de commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 29 mei 2026.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is onderworpen aan de procedure tot toelating, bedoeld bij artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en bij de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Het dossier van de zaak is door de griffie ontvangen op 24 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De toelaatbaarheid

3.1. Het *eerste cassatiemiddel* put verzoeker uit “de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de formele motiveringsverplichting, alsook van artikel 32, § 1, en artikel 33, § 1, van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, doordat de bestreden beslissing de post ‘tandimplantaat + kroon’ ten belope van € 7.000 weigert op grond van een feitelijke premisse die geen steun vindt in de stukken van het dossier”. Verzoeker licht voorts het middel toe als volgt:

“In de begroting van de gevraagde hulp (punt V van de bestreden beslissing) rangschikt de Commissie de post ‘tandimplantaat + kroon’ ten belope van € 7.000 uitdrukkelijk onder de rubriek ‘medische kosten’, samen met de ziekenhuis- en apotheekkosten. Deze post wordt aldus in de eigen begrotingsstructuur van de Commissie gekwalificeerd als een medische, tandheelkundige kost. Geen enkele reis-, transfer- of verblijfcomponent wordt in die begroting vermeld.

In haar beoordeling (punt VI) weigert de Commissie deze post evenwel op grond van de overweging dat het zou gaan om een ‘tandheelkundig arrangement te Istanbul waarin een VIP transfer en een verblijf in een vijfsterrenhotel zijn inbegrepen’. Deze feitelijke vaststelling vindt geen enkele steun in de begroting die de Commissie zelf heeft opgesteld, noch in enig ander stuk van het dossier. De post van € 7.000 betreft blijkens de begroting uitsluitend de tandheelkundige ingreep zelf; de kosten van reis en verblijf werden door de verzoekende partij afzonderlijk en op eigen kosten gedragen.

De bestreden beslissing is aldus behept met een innerlijke tegenstrijdigheid: dezelfde post wordt in punt V als een zuivere medische kost gekwalificeerd en in punt VI geweigerd op grond van een reiscomponent die in het dossier niet voorkomt. Een beslissing die steunt op een feit zonder grondslag in het dossier, miskent de materiële motiveringsplicht. Het staat de Commissie krachtens artikel 33, § 1, weliswaar vrij het bedrag van de hulp naar billijkheid te ramen, doch het staat haar niet vrij een schadepost af te wijzen op grond van een feitelijk onjuiste premisse.”

3.2. De commissie is een rechtsprekend orgaan en geen orgaan van actief bestuur. Als zodanig is zij niet onderworpen aan de algemene beginselen van

behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht. Het middel dat ervan uitgaat dat de commissie de materiële motiveringsplicht moet naleven, is kennelijk onontvankelijk.

De wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ is niet van toepassing op rechtsprekende organen zoals de commissie. Ook in zoverre is het middel kennelijk onontvankelijk.

Het middel dat de schending aanvoert van artikel 32, § 1, van de wet van 1 augustus 1985 ‘houdende fiscale en andere bepalingen’, zonder toe te lichten hoe de commissie met de bestreden beslissing die wetsbepaling schendt, is kennelijk onontvankelijk.

In de toelichting bij het middel argumenteert verzoeker dat de post van 7000 euro uitsluitend de heelkundige ingreep betreft en niet de kosten van verblijf, dat de commissie ten onrechte overweegt dat het zou gaan om het verblijfsarrangement en dat de beslissing innerlijk tegenstrijdig is door de post als een zuivere medische kost te kwalificeren en vervolgens te weigeren op grond van een reiscomponent. Verzoeker wijst evenwel niet aan welke rechtsregel de commissie hiermee heeft overtreden. Deze grief is kennelijk onontvankelijk.

Luidens artikel 33, § 1, van de wet van 1 augustus 1985 wordt het bedrag van de hulp naar billijkheid bepaald. Dit betreft enkel de hulp voor de in aanmerking genomen schade. Verzoeker heeft niet met de vereiste nauwkeurigheid de onwettigheid aangetoond van de beslissing waarbij de commissie de begrotingspost van 7000 euro niet in aanmerking neemt. Nu deze post niet in aanmerking komt voor hulp, mag de commissie ze niet in de billijkheidsafweging betrekken. De aangevoerde schending van artikel 33, § 1, kan kennelijk geen cassatie verantwoorden.

3.3. Het middel wordt verworpen.

4.1. Het *tweede cassatiemiddel* is genomen uit “de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van

artikel 32, § 1, van de wet van 1 augustus 1985, doordat de bestreden beslissing de post ‘vervanging tandkronen’ ten belope van € 10.400 weigert als ‘hypothetische schadepost’, terwijl zij in dezelfde beweging erkent dat zij voor die post een gedeeltelijke hulp kan toekennen, zodat de motivering innerlijk tegenstrijdig is”.

Toegelicht wordt:

“De gerechtsdeskundige heeft in zijn verslag voorbehoud gemaakt voor verdere tandheelkundige behandelingen, met name de vervanging van de twee kronen om de vijftien jaar aan € 2.600 per vervanging, waarbij vier vervangingen nodig zullen zijn. Deze schadepost is derhalve medisch onderbouwd en in zijn omvang bepaald.

De Commissie weigert deze post met de overweging dat het om een toekomstige, hypothetische schadepost gaat. In dezelfde overweging stelt zij evenwel uitdrukkelijk dat zij hiervoor ‘reeds een (gedeeltelijke) financiële hulp’ kan toekennen, dan wel dat de verzoekende partij later op grond van artikel 37 van de wet een verzoek tot aanvullende hulp kan indienen. Door te erkennen dat zij een gedeeltelijke hulp kan toekennen en die vervolgens integraal te weigeren op grond van het hypothetische karakter, motiveert de Commissie haar beslissing op tegenstrijdige wijze. Zij zet niet uiteen waarom zij, gelet op de door de deskundige vastgestelde noodzaak, van de door haarzelf erkende mogelijkheid tot gedeeltelijke toekenning geen gebruik maakt.”

4.2. Als gezien, faalt een middel dat ervan uitgaat dat de commissie als administratief rechtcollege onderworpen is aan de materiële motiveringsplicht kennelijk naar recht.

Artikel 32, § 1, van de wet van 1 augustus 1985 somt op limitatieve wijze de bestanddelen van de geleden schade op die de commissie in aanmerking mag nemen:

- “1° de morele schade;
- 2° de medische kosten en de ziekenhuiskosten, met inbegrip van de prothesekosten;
- 3° de tijdelijke of blijvende invaliditeit;
- 4° een verlies of vermindering aan inkomsten ten gevolge van de tijdelijke of blijvende arbeidsongeschiktheid;
- 5° de esthetische schade;
- 6° de procedurekosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding;
- 7° de materiële kosten;
- 8° de schade die voortvloeit uit het verlies van een of meer schooljaren.
- 9° de uitzonderlijke schade ten gevolge van het langdurig in het ongewisse

blijven omtrent de identiteit en de motieven van de dader of de daders.”

Verzoeker voert aan dat de commissie deze bepaling schendt door (nog) geen hulp toe te kennen voor toekomstige schade, maar preciseert niet met welk van de opgesomde bestanddelen de commissie daardoor ten onrechte geen rekening houdt. Ook in die mate kan het middel kennelijk niet slagen.

Louter ten overvloede mag nog worden opgemerkt dat de commissie niet tegenstrijdig motiveert, als zij erop wijst, “ofwel” een gedeeltelijke hulp te “kunnen” toekennen, “ofwel” het aan verzoeker overlaten om later een aanvullend verzoek in te dienen en vervolgens kiest voor één van beide opties.

4.3. Het tweede middel wordt verworpen.

5.1. Het *derde cassatiemiddel* is genomen uit de schending van de formele- en de materiële motiveringsplicht “doordat de bestreden beslissing de raming ex aequo et bono van € 7.000 steunt op een verwijzing naar niet geïdentificeerde ‘gelijkaardige casussen’ en ‘precedente rechtspraak’, zonder enig concreet vergelijkingspunt aan te wijzen, zodat de motivering niet toetsbaar is”.

5.2. Er moet worden herhaald dat de commissie als administratief rechtscollege niet onderworpen is aan de materiële motiveringsplicht of aan de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Het middel, dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, is kennelijk onontvankelijk.

6. Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

BESLISSING:

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 26 euro.

Aldus te Brussel verleend, op twaalf augustus tweeduizend zesentwintig, door:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren